

Sygn. akt VII U 639/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2017 r. w Warszawie

sprawy M. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 6 marca 2015 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie,
2. przyznaje radcy prawnemu P. W. od Skarbu Państwa – Kasa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie wynagrodzenie za udzielenie ubezpieczonemu nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w kwocie 120,00 (sto dwadzieścia 00/100) złotych, powiększoną o podatek VAT w stawce 23 %,
3. nakazuje wypłacenie wynagrodzenia, o którym mowa w pkt 2 z Kasy Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. G. (1) w dniu 8 kwietnia 2015 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 marca 2015 roku, którą odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż skarżona decyzja jest dla niego krzywdząca i niesłuszna. Zaznaczył, że z uwagi na pogarszający się stan zdrowia, wiek oraz charakter pracy, nie jest w stanie pracować. Dodał, że ubezpieczeniom podlegał od 3 marca 2008 roku. Wobec tego ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty (odwołanie z dnia 8 kwietnia 2015 roku, k. 2 a.s. tom I).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 kwietnia 2015 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania M. G. (1) na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na stosowne przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych regulujące warunki uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy. Wyjaśniając zasadność skarżonej decyzji organ rentowy wskazał, że w związku ze złożonym przez odwołującego

wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy został on ostatecznie skierowany na badania przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 2 marca 2015 r. uznała, iż nie jest on niezdolny do pracy. Organ rentowy dodał, że odwołujący w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę, tj. od 26 listopada 2004 r. do 25 listopada 2014 r. udowodnił 4 lata, 9 miesięcy i 25 dni okresów składkowych, zamiast wymaganych 5 lat. Wobec wskazanych okoliczności organ rentowy uznał skarżoną decyzję za prawidłową i zgodną z prawem (odpowiedź na odwołanie z dnia 23 kwietnia 2015 roku, k. 3-4 a.s. tom I).

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy ustanowił dla odwołującego pełnomocnika z urzędu (postanowienie z dnia 9 stycznia 2017 r., k.181 a.s. tom I).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. G. (1), ur. (...), dnia 26 listopada 2014 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku odwołujący dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek o rentę wraz z załącznikami, k.1-18 a.r.).

Złożenie wniosku zainicjowało postępowanie administracyjne przed ZUS. W toku postępowania wyjaśniającego odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 31 grudnia 2014 r. stwierdził, że nie jest on niezdolny do pracy. W związku z wniesieniem przez odwołującego sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 2 marca 2015 r. stwierdziła, że M. G. (1) nie jest niezdolny do pracy. W toku postępowania organ rentowy ustalił także, że odwołujący w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o rentę udowodnił wyłącznie 4 lata 9 miesięcy i 25 dni okresów składkowych (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, k. 23 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, k. 41-42 a.r., wyliczenie stażu pracy, k.29-34 a.r.).

W oparciu powyższe organ rentowy wydał dnia 6 marca 2015 r. decyzję znak:(...), mocą której odmówił M. G. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odwołujący nie spełnił przesłanek wynikających z ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunkujących prawo do świadczenia, a mianowicie nie jest niezdolny do pracy, a w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy lub złożeniem wniosku, nie udowodnił co najmniej 5 lat okresów składkowych, a jedynie 4 lata, 9 miesięcy i 25 dni (decyzja organu rentowego z dnia 6 marca 2015 r., k.45-46 a.r.).

Od powyższej decyzji M. G. (1) wniósł odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 8 kwietnia 2015 roku, k. 2 a.s. tom I).

Postanowieniem z dnia 5 maja 2015 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: diabetologa, ortopedy, neurologa, endokrynologa, celem ustalenia: czy w dniu wydania zaskarżonej decyzji odwołujący był zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 5 maja 2015 r., k. 8-9 a.s.).

Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii M. R. w opinii z dnia 25 maja 2015 r. rozpoznał u odwołującego wielostawowe zmiany zwyrodnieniowe stawów obwodowych i kręgosłupa. Zmiany te jednak nie upośledzają sprawności kończyn. Biegły wskazał, iż stan morfotycznie-czynnościowy narządów ruchu nie wskazuje na istnienia schorzenia, które samodzielnie naruszałoby prawidłowe funkcjonowanie organizmu w stopniu powodującym utratę zdolności do pracy w stopniu znacznym. Nie stanowią one zatem podstawy do uznania częściowej niezdolności do pracy. Umiarkowane zaawansowanie choroby zwyrodnieniowo-dyskowej kręgosłupa o niepowikłanym przebiegu bez stwierdzonych obiektywnie przewlekłych dolegliwości bólowych, bez objawów niewydolności statyczno-ruchowej nie sprowadza długotrwałej niezdolności do pracy. Naruszenie sprawności ma charakter przewlekły, jednak nie powodują one

co najmniej częściowej niezdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji i uwzględnieniem wykonywanego zatrudnienia (opinia biegłego ortopedy traumatologa z dnia 25 maja 2015 r., k.31-32 a.s. tom I).

W opinii łącznej z dnia 14 lipca 2015 r. biegłej specjalisty neurolog B. A. oraz biegłej diabetolog E. R. wskazano, iż przebieg cukrzycy odwołującego jest stabilny, bez ostrych powikłań cukrzycy i bez ciężkich niedocukrzeń. U odwołującego doszło w prawdzie do pojawienia się groźnych powikłań cukrzycy w postaci rozpoczynającej się polineuropatii, lecz stopień ich zaawansowania nie powodował i nie powoduje niezdolności do pracy. Biegła neurolog wskazała, iż w aktualnym badaniu neurologicznym, poza obustronnym osłabieniem odruchów skokowych i kolanowych, brak jest istotnych odchyień od normy powodujących niezdolność do pracy. Reasumując biegłe zaznaczyły, iż stwierdzone u odwołującego schorzenia wymagają dalszego leczenia w okresach zaostrzenia dolegliwości i objawów, ale mogą być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Aktualne stopniu zaawansowanie i nasilenie objawów nie powoduje znaczącego trwałego upośledzenia funkcji organizmu, nie powoduje trwałej niezdolności do pracy, zarówno przed dniem wydania skarżonej decyzji, jak również po tym dniu (opinie łączna biegłego neurologa i diabetologa, k.44-45 a.s. tom I).

Biegła z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii B. O. rozpoznała u odwołującego niewydolność krążenia spowodowaną miażdżycowym uszkodzeniem mięśnia sercowego, cukrzycę typu 2 oraz otyłość dużego stopnia. Biegła stwierdziła niewydolność krążenia, obrzęki i duszność wysiłkowa występujące u odwołującego czynią go stale, częściowo niezdolnym do pracy. Biegła zaakcentowała, iż stały charakter niezdolności wynika z wieku badanego i postępującego procesu miażdżycowego szczególnie ze współistnieniem cukrzycy i otyłości. Dodała, iż w związku ze skąpą dokumentacją medyczną nie da się ustalić daty powstania niezdolności (opinia biegłej z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii z dnia 6 listopada 2015 r., k.63-64 a.s. tom I).

W opinii uzupełniającej z dnia 19 lutego 2016 r. biegła z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii B. O. wskazała, iż częściowa niezdolność do pracy odwołującego powstała najprawdopodobniej we wrześniu 2013 r. (opinia uzupełniająca biegłej z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii, k.82 a.s. tom I).

Postanowieniem z dnia 7 marca 2016 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty diabetologa z wyłączeniem biegłej E. R., na okoliczność jak w przypadku postanowienia z dnia 5 maja 2015 r. (postanowienie z dnia 7 marca 2016 r., k.86 a.s. tom I).

Biegła z zakresu chorób wewnętrznych i diabetologii E. P. wskazała na występujące u odwołującego: zmiany miażdżycowe, cukrzycę typu 2, nadciśnienie tętnicze, które spowodowały zmiany niedokrwienne w mózgu i udar niedokrwienny mózgu z niedowładem w lutym 2016 r. (potwierdzone badaniem MR mózgu). Biegła dodała, że zmiany te częściowo cofnęły się. Zaakcentowała, iż odwołujący jest otyły, a zaburzenia lipidowe wymagają stałego leczenia. Nadto u odwołującego występują zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, które częściowo ograniczają zdolność do pracy. W ocenie biegłej wyżej wymienione schorzenia powodują całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej na stałe od 21 lutego 2016 r. (opinia biegłej diabetolog E. P., k.141-144 a.s. tom I).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w piśmie procesowym z dnia 7 września 2016 r. w związku z ujawnieniem się nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy odwołującego, wniósł o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy organowi rentowemu do rozpoznania, a także umorzenie niemniejszego postępowania. W dołączonej do pisma opinii lekarskiej lek. med. J. S. wskazała, że nie zgadza się z opinią biegłej z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii B. O. w zakresie w jakim biegła uznała, iż odwołujący od września 2013 r. jest częściowo niezdolny do pracy. Dodała, iż objawy niewydolności u odwołującego były skutecznie leczone. J. S. zaakcentowała, że udar mózgu, który przeżył odwołujący stanowi nową okoliczność w sprawie, niebraną dotąd pod uwagę (pismo procesowe organu rentowego z dnia 7 września 2016 r. wraz z opinią lekarską, k.161-162v a.s.)

W toku postępowania Sąd ustalił, iż odwołujący był zatrudniony przez K. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Handel detaliczny E. G. Karem w okresie: od 3 marca 2008 r. do 31 grudnia 2008 r., od 1 maja 2009r. do 20

grudnia 2009 r., od 22 lutego 2010 r. do 31 lipca 2013 r. (zeznania świadka K. G., k.226-227 a.s. tom II, świadectwa pracy, k.13-18 a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych, a także w oparciu o zeznania świadka K. G.. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. G., dotyczące stażu pracy odwołującego, bowiem znajdowały one potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego także na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa, endokrynologa, diabetologów i ortopedy. W cenie Sądu opinie te są rzetelne, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a wydający je biegli są specjalistami w swojej dziedzinie, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Z tego względu ich opinie nie budzą wątpliwości i zastrzeżeń w zakresie określenia stanu zdrowia M. G. (1).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie M. G. (1) od decyzji organu rentowego z dnia 6 marca 2015r., znak: (...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 w zw. z art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1383, dalej: ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) ·1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
 - 2) ·2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
 - 3) ·3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
 - 4) ·4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
 - 5) ·5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, a ponadto okres ten przypada w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, chyba że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy emerytalnej, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia

Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2e, 2f i ust. 3 ustawy emerytalnej).

Konieczność posiadania przez ubezpieczonego odpowiedniej ilości okresów składkowych i nieskładkowych wynika z tego, że renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest świadczeniem o charakterze socjalnym na rzecz osób niezdolnych do pracy, pozostających bez związku z tytułem ubezpieczenia rentowego, ale jedną z form zabezpieczenia społecznego powiązaną z wymaganym okresem płacenia składek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2016 r., I UK 424/15, Legalis).

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 ustawy emerytalnej.

W niniejszej sprawie, na gruncie spornej decyzji z dnia 6 marca 2015 r. organ rentowy stwierdził, iż odwołujący nie jest niezdolny do pracy, a ponadto nie legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym w dziesięcioleciu poprzedzającym złożenie wniosku.

Badając istnienie pierwszej ze wskazanych przesłanek przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu: ortopedii, endokrynologii, diabetologii i neurologii, w celu ustalenia stanu zdrowia odwołującego.

Oceniając stopień niezdolności do pracy Sąd oparł się na ustaleniach poczynionych w opiniach biegłych, bowiem schorzenia opisywane przez odwołującego znajdowały się w zakresie ich specjalności. Sąd w oparciu o opinie biegłych ustalił, iż odwołujący cierpi na: wielostawowe zmiany zwyrodnieniowe stawów obwodowych i kręgosłupa, niewydolność krążenia spowodowaną miażdżycowym uszkodzeniem mięśnia sercowego, cukrzycę typu 2, otyłość dużego stopnia.

Zaakcentowania wymaga, iż biegły ortopeda-traumatolog M. R. stwierdził, iż schorzenia odwołującego nie uzasadniają uznania go za choćby częściowo niezdolnego do pracy. Podobne stanowisko wyraziły biegła neurolog B. A. i diabetolog E. R.. Z kolei biegła endokrynolog B. O. uznała, iż objawy niewydolności krążeniowej czynią odwołującego częściowo, stale niezdolnym do pracy od września 2013 r. Jednak objawy niewydolności krążeniowej są skutecznie leczone farmakologicznie. Nasilenie schorzeń odwołującego w lutym 2016 r. było przyczyną udaru niedokrwiennego mózgu. Sąd analizując materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, w tym w szczególności opinię biegłej diabetolog E. P. oraz dokumentację medyczną odwołującego, doszedł do przekonania, iż po przebytych udarze odwołujący stał się całkowicie niezdolny do pracy. Zatem powstanie tej niezdolności należy datować na luty 2016 r. Mając na względzie fakt, iż ostatnie zatrudnienie odwołującego trwało do 31 lipca 2013 r. należy uznać, iż niezdolność do pracy nie powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Odwołujący złożył wniosek o rentę 26 listopada 2014 r. W ostatnim 10-leciu przed datą złożenia wniosku o rentę odwołujący udowodnił jedynie 4 lata 9 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. To powoduje, że odwołujący nie spełnia również przesłanki posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, warunkującej przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych względów Sąd w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy stwierdza, że decyzja organu rentowego jest zasadna i odpowiada prawu.

Sąd zważył, iż w toku postępowania odwołujący nie przedstawił żadnej dodatkowej dokumentacji, która spowodowałaby wydłużenie jego okresów składkowych i nieskładkowych. Nie jest zaś rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 2 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 6621). Na wniosek pełnomocnika ubezpieczonego Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadka M. G. (1)- pracodawcy a jednocześnie syna ubezpieczonego na okoliczność wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczonego. Świadek stwierdził jednak, że nie pamięta w jakim okresie zatrudniał ubezpieczonego, ani w jakim okresie opłacał za niego składki. Dowód z zeznań świadka nie pozwolił zatem, jak chciał pełnomocnik ubezpieczonego, na ustalenie, że ubezpieczony legitymuje się odpowiednim okresem składkowym i nieskładkowym, zgodnie z wymogiem z art. 58ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tym stanie rzeczy Sąd stwierdził, że decyzja organu rentowego jest zgodna z prawem i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 i 3 wyroku przyznając radcy prawnemu P. W. od Skarbu Państwa – Kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 120 zł, którą należy powiększyć o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (§ 11 ust. 2 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz. 490).

Zarządzenie: (...)